

delovanja igralca v prostoru, pa je prav, da uprizoritve ne podpiše niti režiser niti dramatik, kajti uprizoritev je kolektivno dejanje. Samo v antiki je bilo pravzaprav mogoče govoriti o nespornem avtorstvu, saj je bil npr. Aishil avtor teksta in igralec, a opravljal je tudi delo režiserja, čeprav je seveda režija v glavnem bila dana že v strukturi uprizoritve in besedila, ki jo je antično gledališče povzelo po ritualu. Po vsem navedenem lahko sklepamo, da je spraševanje, zakaj uprizoritve ne podpiše režiser, v bistvu nesmiselno, ravno tako kot to, če jo podpiše avtor literarne predloge.

Na vprašanje, ali je težnja po ustvarjanju izraz bolezn, je bilo v tem spisu že odgovorjeno.

(Konec prihodnjič)

Branko
Hofman

Pesmi

PESNIKOVA
LJUBEZEN

Vzemi me, hranilka človeških sanj,
na palubo, pokrito z valovi.
Sol na tvojih prsih naj me razje,
z zaničevanjem izdolbi mojo samoto,
nasuj žerjavico v usta —
hočem te.

Tvoji milini in smehu se odrekam,
slutnji, ki raste v cvet,
tudi s temne strani neba, če me zavržeš,
se bom vračal v lužno svetlobo,
ki muči slepce.

Naj bo grenak dan z nožem v srcu plačilo,
 naj bo življenje polno žalosti:
 vredno je.
 Ni je cene, ki bi bila prevelika zate,
 Pesem.

PRAVICA DO GLASU Ta, ki v sebi lovi odseve sveta,
 ta, ki ga vse odvzeto bogati,
 ta, ki odpira vrata mučilnic
 in kaže barve nepojmljivega časa,
 ta ima pravico do glasú;
 še najbolj takrat,
 ko strah slepi oči,
 ko liturgija reže jezike,
 ko dokončno zgoreva v minljivost
 in nas tudi topla ležišča v krstah
 ne obvarujejo zla.

Ker ga ne more zatajiti,
 ne da bi se sam ugonobil,
 mora stopiti iz vrste
 in zapeti tistim, ki so oglušeli od hrupa.

PESNIKOV VEČER Temna slutnja pase njegovo nespečnost:
 papiga v kletki vrešči,
 riba faronika veslá iz akvarija v ocean,
 čas spreminja smer, spomini svetlobo,
 metuljček v prsih zapira oči,
 mrak, ki prihaja, za zmeraj in vekomaj,
 pometa zadnje domine z mize.
 Pred vrati pa stara tolažba
 z magistrom literature pod roko:
 udómil se bo ob njegovih verigah,
 mu zmeril utrip in ga potlej odplaknil
 po odtočnem kanalu tja,
 kjer se ne ve, kdo je katera žrtev.

Stisnjen v tihost postaja večeren.

BESEDA zemlja za pesnikov plug:
 ko jo preorje,
 vzame njegovo življenje,
 njegovo smrt.

Nada
 Gaborovič

Ptice in plenilci

Zdaj že ve, da bolj govori sebi,
 kot bere onima čez mizo. In nebo je
 bilo daleč gori, zunaj vsega, nad
 vsem. Po njem so se spreletavale
 ptice in bile so videti kod odpadlo
 jesensko listje na gladini neskončnega
 jezera.

Kajti bile so ptice raznih barv,
 res zelo razkošnih barv, od črnih in
 sivkastih do goreče rdečih in temno
 rjavih in navadno rjavih, pa rumenih
 in oranžnih in opečnatih ter modro

črnih. Kadar so bolj lenobno vzprhutavale, so kazale svoje bočne barve, ki so bile belkaste in zelenkaste in marogasto rjave; močno so spominjale na divje race, ki jih je na dolgi poti prastarega nagona ustavil nenaden nemir, podoben strahu ali zbežanosti zaradi nečesa, kar so na vsem lepem začutile, pa prekinile skoraj hipoma svojo od pradavna začrtano pot, podobno potem lososov in jegulj, vendar vodečo drugam, za drugimi cilji. In tako so zakrožile po nebu, visoko nad gozdovi in travniki, pretrgale vrsto, obrnile kljune k vonjem voda, začele počasi, kakor snežni kosmi padati navzdol, ne meneč se za nevarnost, ki bi utegnila prežati nanje v ločju zamočvirjenih rek, jezer in potokov.

In zvečine so tudi bile divje race.

Bile pa so tudi nekatere druge vrste, kajti pogumnih in odločnih ptic je veliko, ki se vzdignejo na pot, ko pride čas, in vse imajo močne, odporne peruti in noge, ki znajo zajemati vodo ali zrak kot veslo.

Ko so spod neba popadale na gladino vode, so se znebile napetosti in gibale so se mehko, voljno, neslišno; kakor po blazinah so drsele naprej